

Vec C-737/19

Návrh na začatie prejudiciálneho konania

Dátum podania:

7. október 2019

Vnútroštátny súd:

tribunal administratif de Montreuil (správny súd Montreuil,
Francúzsko)

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

27. september 2019

Žalobkyňa:

Bank of China Limited

Žalovaný:

ministre de l'Action et des Comptes publics (minister pre verejnú
službu a verejné účty, Francúzsko)

[*omissis*]

So zreteľom na konanie [*omissis*]:

[*omissis*] spoločnosť Bank of China Limited, [*omissis*] navrhuje, aby Všeobecný súd:

1° zrušil dodatočné výmery dane z pridanej hodnoty, ktoré jej boli uložené za obdobie od 1. januára 2012 do 30. apríla 2014, ako aj príslušné úroky z omeškania, v celkovej hodnote 947 033 eur a nariadil vrátenie súm zaplatených z tohto titulu;

[*omissis*]

Tvrdí, že:

- daň z pridanej hodnoty (DPH) fakturovaná jej francúzskej pobočke v súvislosti s transakciami uskutočnenými jej ústredím so sídlom v Číne je v celom rozsahu odpočítateľná podľa článku 271 bodu v písmena b) code général des impôts (všeobecný daňový zákonník) vzhľadom na to, že tieto transakcie, ktoré sú „interné“ z dôvodu, že pobočka a ústredie tvoria jeden právny subjekt, nepatria do rozsahu pôsobnosti DPH; táto analýza je potvrdená rozsudkom z 24. januára 2019, Morgan Stanley & Co International (C-165/17, EU:C:2019:58), ktorý sa na ňu musí uplatňovať, keďže jej pobočka má sídlo vo Francúzsku,
- odkaz na rozsudok z 12. septembra 2013, Le Crédit Lyonnais (C-388/11, EU:C:2013:541), nie je relevantný na účely určenia jej práva na odpočítanie, keďže toto rozhodnutie nevyklučuje z práva pobočky na odpočítanie DPH z výdavkov použitých na účely jej pomoci svojmu ústrediu; kontrolné oddelenie zaujalo opačné stanovisko k tomuto rozhodnutiu, začlenením súm prijatých pobočkou od ústredia do výpočtu jej práva na odpočítanie,
- [*omissis*] [žalobný dôvod založený na vnútroštátnom práve],
- [*omissis*] [žalobný dôvod založený na článku 49 ZFEÚ],
- [*omissis*] [žalobný dôvod založený na francúzsko-čínskej daňovej zmluve],

[*omissis*]

[*omissis*] [pribeh konania a dotknuté dokumenty, najmä smernica Rady 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty (Ú. v. EÚ L 347, 2006, s. 1)]

Keďže:

1. Parížska pobočka spoločnosti Bank of China Limited, spoločnosti založenej podľa čínskeho práva, bola podrobená účtovnej kontrole, po ukončení ktorej jej daňový orgán uložil dodatočné výmery dane z pridanej hodnoty za obdobie od 1. januára 2012 do 30. apríla 2014. Kontrolné oddelenie spochybnilo odpočítanie DPH na vstupe z výdavkov vynaložených pobočkou na uskutočnenie pôžičiek v prospech jej čínskeho ústredia a ostatných pobočiek podľa článkov 256, 259 a 271 code général des impôts (všeobecný daňový zákonník) a článkov 205 a 206 prílohy II tohto zákonníka. Dodatočné výmery boli vymáhané na základe daňového výmeru z 29. februára 2016. Rozhodnutím z 28. februára 2017 daňový orgán zamietol sťažnosť spoločnosti z 22. decembra 2016.

O rozsahu sporu:

2. [omissis] výška zdanenia vrátane úrokov z omeškania dosahuje sumu 901 394 eur [omissis].

O návrhoch na účely zrušenia dodatočných výmerov:

[omissis][omissis]

O ostatných žalobných dôvodoch:

6. Podľa článku 168 smernice 2006/112/ES z 28. novembra 2006: „*Pokiaľ ide o tovar a služby, ktoré sú použité na účely zdaniteľných transakcií zdaniteľnej osoby, táto má právo v členskom štáte, v ktorom uskutočňuje tieto transakcie, odpočítať z výšky DPH, ktorú je povinná zaplatiť, tieto sumy: - a) DPH splatnú alebo zaplatenú v tomto členskom štáte za tovar, ktorý jej bol alebo bude dodaný, a za služby, ktoré jej boli alebo budú poskytnuté, inou zdaniteľnou osobou...*“. Článok 169 tejto smernice stanovuje: „*Okrem odpočítania dane uvedeného v článku 168 má zdaniteľná osoba právo na odpočítanie DPH podľa článku 168 v prípade tovaru a služieb, ktoré sú použité na tieto účely: a) transakcie súvisiace s činnosťami uvedenými v druhom pododseku článku 9 ods. 1 uskutočnenými mimo členského štátu, v ktorom je táto daň splatná alebo zaplatená, pri ktorých by vzniklo právo odpočítať DPH, ak by boli uskutočnené na území tohto členského štátu... c) transakcie, ktoré sú oslobodené od dane v súlade s článkom 135 ods. 1 písm. a) až f), ak je odberateľ usadený mimo Spoločenstva, alebo ak sú tieto transakcie priamo spojené s tovarom určeným na vývoz mimo Spoločenstva*“.

7. Rozsudkom z 24. januára 2019, Morgan Stanley & Co International (C-165/17, EU:C:2019:58) Súdny dvor Európskej únie na jednej strane rozhodol, že „[č]lánok 17 ods. 2, 3 a 5 a článok 19 ods. 1 šiestej smernice Rady 77/388/EHS zo 17. mája 1977 o zosúladení právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu – spoločný systém dane z pridanej hodnoty: jednotný základ jej stanovenia, ako aj články 168, 169 a 173 až 175 smernice Rady 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty sa majú vykladať v tom zmysle, že pokiaľ ide o výdavky vynaložené pobočkou zaregistrovanou v jednom členskom štáte, ktoré sú výlučne určené súčasne na transakcie podliehajúce dani z pridanej hodnoty a transakcie oslobodené od tejto

dane, uskutočnené ústredím tejto pobočky nachádzajúcim sa v inom členskom štáte, je namieste uplatniť pomernú odpočítateľnú časť vyplývajúcu z podielu, ktorého menovateľ tvorí obrat bez dane z pridanej hodnoty pozostávajúci výlučne z týchto transakcií a ktorého čitateľ tvoria zdaniteľné transakcie zakladajúce právo na odpočítanie dane, pokiaľ boli uskutočnené v členskom štáte registrácie uvedenej pobočky, vrátane prípadu, keď toto právo na odpočítanie dane vyplýva z využitia možnosti voľby touto pobočkou, ktorá spočívala v uplatnení dane z pridanej hodnoty na transakcie uskutočnené v tomto štáte“. Na druhej strane, Súdny dvor tiež rozhodol, že „[č]lánok 17 ods. 2, 3 a 5 a článok 19 ods. 1 šiestej smernice 77/388, ako aj články 168, 169 a 173 až 175 smernice 2006/112 sa majú vykladať v tom zmysle, že na to, aby sa určila pomerná odpočítateľná časť uplatniteľná na všeobecné náklady určitej pobočky zaregistrovanej v jednom členskom štáte, ktoré prispievajú k vykonaniu súčasne transakcií uskutočnených touto pobočkou v tomto členskom štáte a transakcií uskutočnených jej ústredím nachádzajúcim sa v inom členskom štáte, je potrebné zohľadniť v menovateli podielu, ktorý predstavuje túto pomernú odpočítateľnú časť, transakcie uskutočnené tak pobočkou, ako aj jej ústredím, pričom v čitateli tohto podielu sa okrem zdaniteľných transakcií uskutočnených touto pobočkou musia uviesť výlučne zdaniteľné transakcie uskutočnené ústredím, ktoré by zakladali právo na odpočítanie dane, ak by boli uskutočnené v štáte registrácie dotknutej pobočky“.

8. Po prvé, [omissis] spoločnosť Bank of China Limited sa domnieva, [omissis] že tento rozsudok sa uplatňuje na jej situáciu. [omissis] daňový orgán sa domnieva, že pravidlá stanovené Súdny dvorom neumožňujú odpočítanie dane z pridanej hodnoty žiadané pobočkou so sídlom v členskom štáte Únie a týkajúce sa výdavkov vynaložených v tomto štáte na uskutočnenie transakcií jej ústredím nachádzajúcim sa v štáte, ktorý nie je členom Únie, v predmetnom prípade v Číne. Z tohto rozsudku nevyplýva, že Súdny dvor, ktorému nebola v tomto smere položená otázka, chcel upraviť vzťahy, ktorými sa riadi pobočka so sídlom v členskom štáte s jej ústredím so sídlom v treťom štáte. Táto otázka predstavuje vážny problém najmä s ohľadom na rozdiel medzi nástrojmi administratívnej spolupráce existujúcimi medzi členskými štátmi a tými, ktoré existujú medzi členskými štátmi a tretími štátmi, ako aj vzhľadom na zásadu neutrality. Ide preto o otázku, či sú riešenia stanovené rozsudkom z 24. januára 2019, Morgan Stanley & Co International (C-165/17, EU:C:2019:58), pripomenuté v predchádzajúcom bode, uplatniteľné v prípade, keď pobočka vykonáva v členskom štáte na jednej strane transakcie podliehajúce dani z pridanej hodnoty a na druhej strane plnenia v prospech svojho ústredia a pobočiek usadených v treťom štáte.

9. Po druhé, [omissis] účastníci konania sa zhodujú v názore, že pobočka a ústredie tvoria jeden a ten istý právny subjekt. Pokiaľ sa pobočka so sídlom v členskom štáte domáha práva na odpočítanie dane na základe výdavkov, ktoré vynaložila na účely výkonu plnení v prospech svojho ústredia v treťom štáte, a síce vývozov finančných a bankových služieb, je potrebné si položiť otázku, či si zdaniteľná osoba môže odpočítať daň z pridanej hodnoty podľa písmena a) článku 169 alebo podľa písmena c) tohto článku.

10. Po tretie, v prípade kladnej odpovede na prvú otázku a v prípade, že pobočka môže žiadať o odpočítanie dane podľa písmena a) článku 169, je potrebné určiť, za akých podmienok sa bankové transakcie uskutočnené ústredím so sídlom v treťom štáte môžu považovať za transakcie, ktoré zakladajú právo na odpočítanie dane, ak boli vykonané v členskom štáte, v ktorom vznikli výdavky podliehajúce dani z pridanej hodnoty. V prípade kladnej odpovede na prvú otázku a v prípade, že pobočka môže žiadať o odpočítanie dane podľa písmena c) článku 169, treba určiť, za akých podmienok možno odberateľa považovať za usadeného mimo Európskej únie, keď sa pobočka nachádza v Európskej únii a s ústredím tvorí jeden a ten istý právny subjekt.

11. Keďže tieto otázky spôsobujú vážne výkladové problémy, ešte pred vynesením rozhodnutia o žalobe podanej spoločnosťou Bank of China Limited ich treba predložiť Súdnemu dvoru Európskej únie.

Rozhodol takto:

[omissis] Konanie o žalobe podanej spoločnosťou Bank of China Limited sa prerušuje, až kým Súdny dvor Európskej únie nerozhodne o nasledujúcich otázkach:

1. Sú riešenia rozsudku z 24. januára 2019, „*Morgan Stanley & Co International plc proti Ministre de l'Économie et des Finances*“ C-165/17, uplatniteľné v prípade, keď pobočka uskutočňuje v členskom štáte na jednej strane transakcie podliehajúce DPH a na druhej strane plnenia v prospech svojho ústredia a pobočiek usadených v treťom štáte?

2. Pokiaľ sa pobočka so sídlom v členskom štáte domáha práva na odpočítanie dane na základe výdavkov, ktoré vynaložila na účely uskutočnenia plnení v prospech svojho ústredia so sídlom v treťom štáte, a síce vývozov finančných a bankových služieb, môže si zdaniteľná osoba odpočítať daň z pridanej hodnoty podľa písmena a) článku 169 alebo podľa písmena c) tohto článku?

3. V prípade kladnej odpovede na prvú otázku a v prípade, že pobočka môže žiadať o odpočítanie dane podľa písmena a) článku 169, za akých podmienok sa bankové transakcie uskutočnené ústredím so sídlom v treťom štáte môžu považovať za transakcie, ktoré zakladajú právo na odpočítanie dane, ak boli vykonané v členskom štáte, v ktorom vznikli výdavky podliehajúce dani z pridanej hodnoty? V prípade kladnej odpovede na prvú otázku a v prípade, že pobočka môže žiadať o odpočítanie dane podľa písmena c) článku 169, za akých podmienok možno odberateľa považovať za usadeného mimo Európskej únie, keď sa pobočka nachádza v Európskej únii a s ústredím tvorí jeden a ten istý právny subjekt?

[omissis][omissis][Podpisy]